

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci **žalobce RSDr. Mgr. J. P.**, proti **žalovanému Ministerstvu obrany, se sídlem Tychonova 1, Praha 6**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2001, čj. 421/3-36/2001-7542,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 12. 2001, čj. 421/3-36/2001-7542, bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Vojenského úřadu sociálního zabezpečení ze dne 2. 7. 2001, čj. 541130/1148-702-Z, o nevyhovění žalobcově žádosti o zpětné přiznání výsluhového příspěvku s odůvodněním, že nárok na zpětné přiznání výsluhového příspěvku žalobci nevznikl, neboť nesplnil podmínku reatestace podle § 165 odst. 8 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 221/1999 Sb.“) nezbytnou pro zpětné přiznání výsluhového příspěvku. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že pojem „reatestace“ je obsažen pouze v rozkazu ministra obrany č. 015/1990 (dále též „RMO 015/1990“) a nevyskytuje se v žádném jiném rozkazu ministra obrany ukládajícím provedení prověrek za účelem zjištění způsobilosti vojáků z povolání k jejich dalšímu setrvání ve služebním poměru po roce 1989. Žalovaný dále v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že v dané věci není sporu o tom, že se žalobce podrobil atestačnímu řízení podle rozhodnutí ministra národní obrany č. 11/1990, na jehož základě byl shledán způsobilým konat dále službu po roce 1989, přesto však nelze považovat za splněnou podmínku podle ustanovení § 165 odst. 8 zákona č. 221/1999 Sb., neboť za trvání služebního poměru nebyl žalobce nikdy zařazen v bývalé vojenské kontrarozvědce ani následně ve vojenském obranném zpravodajství; rovněž podle sdělení žalovaného žalobce nesplnil zákonnou podmínku trvání služebního poměru vojáka z povolání ke dni 1. 12. 1999, když jeho služební poměr byl ukončen dnem 31. 8. 1993.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce v zákonné lhůtě žalobu k Vrchnímu soudu v Praze. Žalobce v žalobě uvedl, že byl po dobu 21 roků 17 dnů vojákem z povolání a po propuštění ze služebního poměru ke dni 31. 8. 1993 na vlastní žádost podle ustanovení § 26 odst. 1 písm. f) zákona č. 76/1959 Sb., o některých služebních povinnostech vojáků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 76/1959 Sb.“) mu byl rozhodnutím Vojenského úřadu sociálního zabezpečení ze dne 15. 10. 1993, přiznán podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona č. 76/1959 Sb. výsluhový příspěvek ve výši 3730 Kč měsíčně po dobu od 1. 9. 1993 do 29. 11. 2014. Po přijetí zákona č. 34/1995 Sb. byl žalobci výsluhový příspěvek Vojenským úřadem sociálního zabezpečení upraven a dnem 1. 4. 1995 bylo jeho vyplácení zcela zastaveno s odkazem na ustanovení § 33 odst. 9 zákona č. 76/1959 Sb., ve znění zákona č. 34/1995 Sb. Po nabytí účinnosti zákona č. 221/1999 Sb., jímž byl zrušen předchozí zákon č. 76/1959 Sb. včetně zákona č. 34/1995 Sb., žalobce požádal o zpětné přiznání výsluhového příspěvku; tato jeho žádost však byla správním orgánem prvního stupně i žalovaným zamítnuta. Zamítavá rozhodnutí obou správních orgánů jsou podle žalobce v rozporu s ustanovením § 165 odst. 8 zákona č. 221/1999 Sb. Podstatu nezákonné a nesprávné interpretace a aplikace žalobce spatřuje v tom, že oba správní orgány z odkazu – poznámky pod čarou – č. 48 za slovem „reatestován“, vyvodily další předpoklad pro splnění podmínek nároku na zpětné přiznání výsluhového příspěvku, a to nesplnění podmínek rozkazu ministra obrany č. 015/1990 „Reatestace důstojníků vojenského obranného zpravodajství“. Žalobce poukazuje na to, že poznámka pod čarou nemá normativní povahu, nýbrž je pouhou normativní pomůckou, která nemůže být závazným pravidlem pro výklad právního předpisu a nemůže jako svůj důsledek zakládat právní nerovnost. Eventuální úmysl zákonodárce upravit reatestaci jen na určitou skupinu případů není podle názoru žalobce v tomto případě vyjádřen způsobem, který odpovídá požadavkům na určitost a jasnost právních předpisů v podmínkách právního státu. Obecně se termín atestace používá ve významu písemného potvrzení o něčem, osvědčení. Předpona „re“ obměňuje význam základu významem „opět“, „znovu“, „nově“, tedy pojem reatestace znamená znovu atestovat, znovu osvědčit. S ohledem na uvedený význam je žalobce přesvědčen, že splňuje dikci normy, protože v roce 1990 byl na základě rozkazu ministra národní obrany ČSSR č. 11 ze dne 16. 2. 1990, nazvaného „Atestační řízení v Československé lidové armádě“ posouzen jako způsobilý pro další službu a byly mu stanoveny perspektivy jeho další služby. Žalobce dále poukazuje na ústavní nekonformnost žalobcem prováděného výkladu pojmu „reatestace“, což dokládá odkazy na několik nálezů Ústavního soudu. Žalobce dále poukázal na skutečnost, že jednotnosti právního řádu odporují znění zákona č. 34/1995 Sb. a zákona č. 221/1999 Sb., a uplatňování kolektivní viny odporuje principům demokratického právního státu zakotveného v článku 1 Ústavy České republiky. V další části své obsáhlé žaloby se žalobce vyjadřuje rovněž k zákonu č. 34/1995 Sb., který podle názoru žalobce nepřipustně stanovil princip kolektivní viny a jednoznačně porušuje ústavní princip právní jistoty (jehož součástí je i zákaz retroaktivity) a ochrany důvěry občana v právo právního státu; v uvedeném zákoně žalobce spatřuje porušení dobrých mravů podle ustanovení § 3 odst. 1 občanského zákoníku. K jednomu z nejzávažnějších skutečností, proti nimž žalobce vznáší své výhrady, patří ty, že jak zákon č. 34/1995 Sb., tak zákon č. 221/1999 Sb. ve svém § 165 odst. 8 vážně odporují mezinárodním smlouvám podle článku 10 Ústavy ČR a jsou konkrétně v rozporu s čl. 3 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 14 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 2 odst. 2 Mezinárodního paktu o hospodářských, sociálních a kulturních právech, čl. 2 odst. 1 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech a čl. 1 odst. 1b) Úmluvy o diskriminaci (zaměstnání a povolání). V této souvislosti žalobce vychází z toho, že zákon, který odporuje smlouvám podle článku 10 Ústavy, nelze považovat za platný či účinný, přestože byl schválen a vyhlášen. Žalobce dále namítl, že ustanovení § 165 odst. 8 zákona č. 221/1999 Sb., založené na principu kolektivní viny neumožňující projednání věci nezávislým a nestranným soudem, je v rozporu s ustanovením článku 6 bodu 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních

svobod. Vzhledem k uvedeným skutečnostem žalobce navrhuje, aby rozhodnutí žalovaného i správního orgánu prvního stupně byla zrušena a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě zopakoval skutečnosti uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí a poukázal na to, že pojem „rearestace“ se poprvé objevuje v branném zákonodárství teprve v souvislosti se zákonem č. 221/1999 Sb. a žalovaný proto chápe pojem rearestace výlučně ve vazbě na RMO č. 015/1990, neboť jiný podklad zákon nenabízí. Jestliže se tedy nelze opřít o obecně závazný právní předpis, jež by pojem rearestace uváděl, nelze než v duchu zásady *e ratione legis* vztáhnout dobrodiní § 165 odst. 8 uvedeného zákona právě k odkazu pod čarou, tj. na RMO č. 015/1990 a navazujícího usnesení výborů Federálního shromáždění ČSFR. Jakkoli tedy mohly být prováděny prověrky obdobné povahy před vydáním zmíněného rozkazu ministra obrany, přiznání výsluhového příspěvku zpětně se váže toliko na rearestace uskutečněné právě na základě RMO č. 015/1990. Žalobce navíc nepochybnil skutečnost, že se rearestaci podle RMO č. 015/1990 nepodrobil. Fakt, že se žalobce podrobil atestačnímu řízení podle rozkazu ministra národní obrany ČSSR č. 11/1990 a na základě tohoto prověření byl shledán způsobilým konat dále službu po roce 1989, žalovaný nepochybnuje, ale podmínku dobrovolné „rearestace“ ve smyslu § 165 odst. 8 zákona č. 221/1999 Sb. nelze v případě žalobce považovat za splněnou, neboť v průběhu služebního poměru vojáka z povolání nikdy nebyl zařazen v bývalé vojenské kontrarozvědce ani následně ve vojenském obranném zpravodajství. Podmínku trvání služebního poměru vojáka z povolání ke dni 1. 12. 1999 žalobce rovněž nesplňuje, neboť jeho služební poměr vojáka z povolání skončil ke dni 31. 8. 1993. S ohledem na uvedené skutečnosti žalovaný navrhl, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta.

Ze správního spisu, který soudu předložil žalovaný, vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

Dne 15. 10. 1993 bylo Vojenským úřadem sociálního zabezpečení vydáno rozhodnutí o tom, že se žalobci podle ustanovení § 33 zákona č. 76/1959 Sb. za vykonanou službu v ozbrojených silách po dobu ukončených 21 let přiznává výsluhový příspěvek ve výši 3730 Kč měsíčně v období od 1. 9. 1993 do 29. 11. 2014.

Dne 16. 8. 1995 bylo Vojenským úřadem sociálního zabezpečení vydáno rozhodnutí o úpravě výsluhového příspěvku, jímž byl s účinností od 1. 4. 1995 žalobci upraven výsluhový příspěvek na částku ve výši 4367 Kč měsíčně po dobu dvou roků ode dne propuštění ze služebního poměru, tj. od 1. 9. 1993 do 31. 8. 1995. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán prvního stupně uvedl, že na základě § 33 odst. 9 zákona č. 76/1959 Sb., ve znění zákona č. 34/1995 Sb. je od 1. 4. 1995 u žalobce vyloučena ze zápočtu doby činné služby rozhodné pro výpočet výsluhového příspěvku doba v trvání 7 let 2 měsíců 4 dnů, po přehodnocení doby činné služby činí celková započitatelná doba rozhodná pro výpočet výsluhového příspěvku 13 ukončených let; proto žalobci náleží podle ustanovení § 33 odst. 1 písm. b) zákona č. 76/1959 Sb. výsluhový příspěvek ve výše uvedené výši po dobu dvou roků ode dne propuštění ze služebního poměru. Proti tomuto rozhodnutí žalobce nepodal odvolání ani nepožádal soud o jeho přezkoumání.

Dne 30. 12. 2000 podal žalobce žádost o zahájení řízení ve věci zpětného přiznání výsluhového příspěvku v souladu s ustanovením § 165 odst. 8 zákona č. 221/1999 Sb.

Dne 2. 7. 2001 vydal Vojenský úřad sociálního zabezpečení rozhodnutí čj. 541130/1148-702-Z, jímž podle ustanovení § 142 a § 165 odst. 8 zákona č. 221/1999 Sb. nebylo vyhověno žalobcově žádosti o zpětné přiznání výsluhového příspěvku s tím, že o nárocích žalobce vyplývajících z titulu skončení služebního poměru vojáka z povolání bylo pravomocně rozhodnuto v roce 1995 podle právních předpisů platných v rozhodné době (zákon č. 76/1959 Sb. a zákon 34/1995 Sb.); v odůvodnění rozhodnutí je dále uvedeno, že žalobce nesplňuje podmínky pro zpětné přiznání výsluhového příspěvku podle zákona

č. 221/1999 Sb., neboť jeho služební poměr skončil v roce 1993 podle zákona č. 76/1959 Sb., a v průběhu služební poměru vojáka z povolání žalobce nebyl reatestován tak, jak vyžaduje ustanovení § 165 odst. 8 zákona č. 221/1999 Sb. s odkazem na rozkaz ministra obrany č. 015/1990. Podle citovaného rozkazu ministra obrany se reatestace týkaly pouze těch vojáků z povolání, kteří byli zařazeni ve vojenském obranném zpravodajství. Vojáci z povolání, kteří v době provádění reatestací nebyli zařazeni ve vojenském obranném zpravodajství, byli v letech 1990 až 1993 rovněž prověřováni z hlediska posouzení jejich další způsobilosti pro setrvání ve služebním poměru vojáka, a to různými formami (personální pohovory, služební hodnocení a mimořádná služební hodnocení). V žádném případě se však v těchto případech nejednalo o reatestace, jež vyžaduje ustanovení § 165 odst. 8 zákona č. 221/1999 Sb. Z osobního spisu žalobce vyplynulo, že v době provádění reatestací podle rozkazu ministra obrany č. 015/1990 nebyl zařazen ve funkci ve vojenském obranném zpravodajství, a proto nemohl být dobrovolně reatestován podle § 165 odst. 8 zákona č. 221/1999 Sb.

Dne 6. 12. 2001 bylo Vojenskému úřadu sociálního zabezpečení doručeno odvolání žalobce proti výše uvedenému rozhodnutí, v němž žalobce namítá nesprávnou a nezákonnou interpretaci ustanovení § 165 odst. 8 zákona č. 221/1999 Sb. a pochybnou právní povahu poznámky pod čarou, když tato podle názoru žalobce není součástí normativního textu právního předpisu a nemůže proto mít normativní povahu.

Dne 18. 12. 2001 bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí žalovaného čj. 421/3-36/2001-7542.

Věc nebyla skončena Vrchním soudem v Praze do 31. 12. 2002, proto byla podle ustanovení § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.), postoupena Nejvyššímu správnímu soudu k dokončení v řízení podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. – tedy v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu. Nejvyšší správní soud k žádosti žalobce ve věci nařídil jednání, které bylo z důvodu vážného onemocnění žalobce odročeno na neurčito a uskutečnilo se po stabilizaci jeho zdravotního stavu dne 19. 1. 2005.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a po jednání dne 19. 1. 2005 dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při přezkoumávání napadeného rozhodnutí vycházel Nejvyšší správní soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Především nutno uvést, že v dané věci se jedná o otázku výkladu ustanovení § 165 odst. 8 zákona č. 221/1999 Sb., proto soud nepovažoval za nutné zabývat se námitkami žalobce vůči zákonu č. 34/1995 Sb. (takový postup by byl namístě, pokud by předmětem soudního přezkumu bylo zastavení vyplácení výsluhového příspěvku s odkazem na zákon č. 34/1995 Sb., o to se však v dané věci nejedná). Námitka žalobce, že ustanovení § 165 odst. 8 zákona č. 221/1999 Sb. odporuje mezinárodním smlouvám, které v žalobě vyjmenoval, nebyla soudem shledána důvodnou. Podle článku 3 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, který žalobce zmiňuje, základní práva a svobody se zaručují všem bez rozdílu pohlaví, rasy, barvy pleti, jazyka, víry a náboženství, politického či jiného smýšlení, národního nebo sociálního původu, příslušnosti k národnostní nebo etnické menšině, majetku, rodu nebo jiného postavení. Žalobce nijak nekonkretizuje, v čem je ustanovení § 165 odst. 8 zákona č. 221/1999 Sb. v rozporu s uvedeným článkem Listiny a z hlavy druhé Listiny, týkající se základních lidských práv a svobod, jakož i z hlavy čtvrté Listiny, týkající se hospodářských, sociálních a kulturních práv nelze dovodit, že by mezi základní lidská práva patřilo právo na výsluhový příspěvek. Rovněž z dalších žalobcem uváděných mezinárodních smluv nelze dovodit, že by ustanovení § 165 odst. 8 zákona č. 221/1999 Sb. bylo s nimi v rozporu.

Soudu je z jeho úřední činnosti známo, že rozkaz ministra národní obrany č. 11 byl vydán dne 16. 2. 1990 s názvem „Atestační řízení v Československé lidové armádě“. Dne 26. 11. 1990 byl vydán rozkaz ministra obrany ČSFR č. 015/1990 s názvem „Reatestace důstojníků vojenského obranného zpravodajství“, v němž bylo nařízeno provést reatestace a rozkazem ministra obrany ČR č. 23 z 11. 5. 1993 bylo nařízeno „Mimořádné hodnocení vojáků z povolání Armády České republiky“. Přitom reatestace se týkala výlučně důstojníků vojenského obranného zpravodajství, kdežto mimořádné hodnocení vojáků z povolání podle rozkazu č. 023/1993 se této skupiny vojáků nedotýkalo. Podle § 165 odst. 8 zákona č. 221/1999 Sb., ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí žalovaného (nyní odstavec 7 – pozn. soudu), vojákovi, který byl na základě dobrovolnosti reatestován a shledán způsobilým konat dále službu nebo jehož služební poměr trvá ke dni účinnosti tohoto zákona, se do doby trvání služebního poměru rozhodné pro přiznání výsluhových náležitostí započítává doba služby v rozsahu uvedeném v odstavci 7 bez přihlídnutí k vyloučení služby podle zvláštního právního předpisu. Pokud byl takovému vojákovi po skončení služebního poměru přiznán výsluhový příspěvek, který mu byl snížen nebo zastaven z důvodu uvedeného zvláštním právním předpisem, přiznává se výsluhový příspěvek zpětně a jeho výše se přepočte ode dne účinnosti tohoto zákona, a to za podmínek a ve výši náležející ke dni služebního poměru po přičtení všech zvýšení, která by k němu náležela od tohoto dne, pokud nárok na výsluhový příspěvek nezanikl uplynutím doby nebo dosažením věku 60 let.

Žalobce ani žalovaný nerozporovali skutkový stav, který byl vyličen oběma účastníky shodně, není sporu ani o průběhu vykonané služby žalobce ani o době skončení činné služby, avšak jde o otázku výkladu ustanovení § 165 odst. 8 zákona č. 221/1999 Sb., na jehož základě se zpětně přiznání výsluhového příspěvku přiznává. Rozhodující žalobní námitkou tak zůstává posouzení charakteru prověrky, již se žalobce měl podrobit v roce 1990 na podkladě rozkazu ministra národní obrany č. 11 ze dne 16. 2. 1990.

K tomu, aby soud mohl uvážit o zákonnosti rozhodnutí žalovaného, musel se vypořádat se stěžejní otázkou, co lze do pojmu reatestace zahrnout. Zákon č. 221/1999 Sb. v citovaném ustanovení § 165 odst. 8 uvádí pojem reatestace spolu s odkazem na poznámku pod čarou č. 48, v níž se poukazuje na rozkaz ministra obrany č. 015/1990 a usnesení branných a bezpečnostních výborů Federálního shromáždění ČSFR ze dne 18. 12. 1990 č. 47, o vyslání poslanců Federálního shromáždění ČSFR do prověřkových komisí Ministerstva obrany ČSFR. Problematikou, jak posuzovat poznámku pod čarou, se zabýval Ústavní soud ČR mj. ve věcech I. ÚS 277/96 a II. ÚS 276/96, kdy vyšel z toho, že poznámky pod čarou nejsou součástí právního předpisu a jedná se o informaci k výkladu *e ratione legis*. S tímto vědomím Nejvyšší správní soud přistupoval k řešení ve věci samé. Pojem reatestace se poprvé objevuje v branném zákonodárství spolu se zákonem č. 221/1999 Sb. Poté až vyhláška č. 473/2000 Sb. Ministerstva zdravotnictví a Ministerstva zemědělství pracuje s pojmem reatestace, avšak v jiných souvislostech. Český právní řád zná pojem atest, atestace či atestování, avšak s výjimkou nařízení vlády ČR č. 79/1994 Sb., o platových poměrech zaměstnanců ozbrojených sil, bezpečnostních sborů a složek, orgánů celní správy, příslušníků sborů požární ochrany a zaměstnanců některých dalších organizací (služební platový řád), a to v souvislosti s prováděním atestů léčiv, je to vždy mimo oblast branného zákonodárství. Soud při výkladu tohoto pojmu také zvážil, že reatestace není zařazena do slovníku spisovné češtiny (Slovník spisovné češtiny, Akademia 2001), jde tedy o slovo cizí, a proto je třeba jeho význam posuzovat i vzhledem k tomuto faktu. Jinak by tomu bylo, pokud by zákonodárce neužil cizího slova, ale výrazového prostředku jako opětovná atestace, opakovaná atestace apod. Neobvyklost a výrazná ohraničenost užití tohoto cizího slova tak z pohledu gramatického výkladu nutí soud vnímat tuto zákonnou podmínku v souvislosti s poskytnutím dobrodíní zákona jako vážící se toliko k určité ohraničené skupině vojáků z povolání. Zákon přiznává materiální výhody rovněž jen jedné skupině občanů, totiž vojákům z povolání. Tato specifická zabezpečení občanů není vnímána jako diskriminační; soud pak nevnímá jako diskriminační opatření, kdy v rámci této skupiny dochází k jisté diferenciaci. Z hlediska

gramatického nelze užít výklad, jež by se opíral pouze o volný překlad slova reatestace, jak žalobce naznačuje, protože výjimečnost užití tohoto slova neumožňuje jej chápat v extenzivním rozsahu. Soud proto chápe pojem reatestace podle zákona č. 221/1999 Sb. výlučně ve vazbě na RMO č. 015/1990 ze dne 26. 11. 1990, neboť jiný podklad zákon nenabízí. Jestliže se tedy nelze opřít o obecně závazný právní předpis, jež by pojem reatestace dříve uváděl, nelze než v duchu zásady e ratione legis vztáhnout dobrodiní ustanovení § 165 odst. 8 zákona č. 221/1999 Sb. právě k odkazu pod čarou, tj. na RMO č. 015/1990 a navazující usnesení výborů Federálního shromáždění ČSFR. Jakkoliv tedy mohly být prováděny prověrky obdobné povahy před vydáním tohoto rozkazu Ministerstva obrany či po něm, přiznání výsluhového příspěvku zpětně se váže jen na reatestace, jež byly uskutečněny na jeho základě, resp. pokud byly uskutečněny na základě takového rozkazu, jež výslovně pohovory či prověrky za reatestaci označil. Případná obsahová podobnost s dříve či posléze prováděnými prověrkami či pohovory tak není rozhodující. Skutečnost, že reatestaci podle RMO č. 015/1990 se žalobce nepodrobil, jím nebyla zpochybnována. Za této situace je dále nadbytečné zkoumat, zda se žalobce podrobil jiným pohovorům, neboť na podstatě věci by se tím nic nezměnilo. Nepodrobil-li se tedy žalobce reatestaci na základě rozkazu ministra obrany č. 015/1990 a žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o zamítnutí žalobcovy žádosti o zpětné přiznání výsluhového příspěvku podle ustanovení § 142 a § 165 odst. 8 zákona č. 221/1999 Sb., zákon porušen nebyl. Mezi účastníky bylo nesporné, že žalobcův služební poměr netrval ke dni účinnosti zákona č. 221/1999 Sb., vzhledem ke shora uvedenému pak se jako právně nevýznamná jeví případná způsobilost žalobce konat dále službu.

Nejvyšší správní soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Úspěšnému žalovanému soud nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť mu náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. ledna 2005

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu